

Nit de pau i Bones Festes

PERE CALDERS

Hem anat evolucionant, això és innegable, i va arribar un moment en el qual, per muntar un pessebre, calia demanar un permís del municipi. Jo vaig fer-ho de seguida, perquè m'agrada complir, i a mitjan novembre ja havia cursat la sol·licitud. A primers de desembre se'm va presentar un inspector. Era un jove amable, molt ben educat.

— Vinc per la qüestió del pessebre —em digué.

— Però si encara no l'he començat! — vaig respondre-li jo.

Ell m'explicà que precisament es tractava d'això, de prendre-s'ho amb temps; perquè un cop armada l'escenografia, les correccions imposades per la normativa legal suposaven més molèsties.

— Si m'ho permet —afegí— donaré una ullada. On pensa muntar-lo?

Vaig ensenyar-li el pany de paret del menjador que serviria de fons. Després de demanar-me autorització, va enretirar amb polidesa una butaca i una prestatgeria. Va palpar el mur i el colpejà amb els artells. Tot seguit s'ajupí i va ressegir amb la mà tot el sòcol, de punta a punta.

— Que no pensa instal·lar-hi llums? —em preguntà.

— És clar que sí!

— Doncs en aquesta paret no hi ha cap endoll...

— No. Els tinc a la paret oposada.

— I com s'ho farà.

— Home! Tinc extensions amb sortides múltiples.

L'inspector va fer un gest de contrarietat. «Que no ha llegit l'opuscle que li va enviar l'ajuntament?», volgué saber.

— Tot no, francament. Sóc pessebrista vell i moltes coses ja me les sé. Pensi que l'any seixanta-vuit vaig guanyar un tercer premi.

— Ha plogut molt des d'aleshores, amic meu, i hem tingut doloroses experiències. Les extensions, en aquest cas, són rigorosament prohibides. En dies de concentració familiar, amb tràfec de personal, és molt fàcil trepitjar fils que van per terra. Les conseqüències poden ésser greus. L'any passat vam tenir cinc incendis per aquesta causa, sense comptar (i jo crec que cal comptar-les) dues electrocucions fatals.

—I jo què vol que hi faci?

—Té dues solucions. La més fàcil és canviar de paret...

—No, miri. Passa una cosa curiosa: en aquell pany de paret, la televisió funciona estupendament bé. I en aquesta que destino al pessebre, és un desastre. Deu haver-hi interferències (o què sé jo!), però la pantalla s'omple de ratlles i de tremolors. Ja comprendrà que en unes diades com aquestes no ens podem pas quedar sense televisor...

Il·lustració: JORDI JUAN PUJOL

—Doncs haurà d'encarregar una instal·lació adequada (llegeixi l'opuscle, per favor) i no intenti fer-ho vostè, perquè a la llista que li hem donat hi figura el nom de les úniques empreses autoritzades.

En casos així, la primera reacció meva és d'enfadament, però el jove va frenar-me, amb unes maneres impecables. «Jo no hi tinc cap culpa», digué. «Em limito a complir ordres i, en el fons, el meu desig és evitar-li possibles complicacions».

—Dispensi'm. No el volia molestar.

—Bé, no té importància. I ara anem per un altre problema. És dels qui hi posa riu, vostè?

—Sempre! Em sembla un element essencial...

—I d'on treu l'aigua?

—Del bany petit, la peça que hi ha aquí al costat mateix. Connecto un tub de goma a l'aixeta del lavabo.

—Ui, no! És una pena que no hagi llegit les instruccions. Cal una conducció amb canonada del 8A (segons les normes DIN), connectada amb la presa d'aigua general. On la té, vostè?

—Al celobert.

—Doncs d'allí l'ha de treure, si no vol tenir disgustos. I el desguàs s'ha de fer amb un acanalat d'Hidroplast-Setanta.

—Que també hi ha hagut desgràcies, amb l'aigua dels pessebres? —vaig preguntar-li, amb una mordacitat mal continguda.

—Hi ha hagut vessaments, mulladers i reclamacions irades dels veïns dels pisos de sota, amb maldecaps jurídics que amarguen la convivència. La nostra feina és vetllar perquè tothom estigui content. Ah! I una altra cosa: si utilitza molsa, compri-la sintètica, perquè els ecologistes no ens deixen viure.

Em vaig quedar abatut, m'havia fugit de cop i volta el vaporós estat d'esperit nadalenc.

—Ja hem acabat. Ho veu? —em digué el jove cordialment—. Semblava qui sap què... Si em vol firmar aquest volant (és una simple comprovació de la meua visita) no el molestaré més.

Quan ja el tenia al peu de la porta, vaig preguntar-li:

—I si canvio d'idea i no faig pessebre, no em passarà res?

—No. I ara! Però en aquest cas valia més no haver cursat la sol·licitud, perquè hi ha més feina per aturar els papers que no pas deixar-los que facin el seu curs. Passat festes el vindrà a veure un altre inspector. Va pagar els drets de permís?

—No. Em donaven quinze dies de termini i m'he distret una mica. Pensava anar-hi demà de bon matí.

—Pagui, pagui. Li cobraran un recàrrec pel retard, però no és res de l'altre món. En el mateix departament, demani un imprès per a l'anul·lació del permís sol·licitat. Ompli'l i presenti'l de seguida. Quan vingui l'altre inspector, ensenyi-li el comprovant i llestos. A la curta o a la llarga, li tornaran els diners...

Em devia notar una cara trista, perquè en anar-se'n em va estrènyer la mà efusivament i em digué:

—Animi's, home, animi's! Si tot fos com això...

Des del replà, va girar-se i afegí:

—Bon Nadal i feliç Any Nou!

«Igualment», vaig respondre-li amb una veu desmaiada.

